

Сійка Крістіна,

*студентка 2-го курсу факультету історії та міжнародних відносин
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»*

СУЧАСНИЙ СТАН УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ ВІДНОСИН

Слайд 1

Сучасний стан Українсько- Польських відносин

Підготувала: студентка 2 курсу
факультету Історії та міжнародних відносин
денної форми навчання
спеціалізації «Країнознавство»
Сійка Крістіна Володимирівна

Слайд 2

**Стосунки з Україною і загалом «східна політика» мають
виразно другорядне
значення для зовнішньої політики Польщі у
пострадянський період порівняно з
пріоритетом європейської та євроатлантичної інтеграції,
відтак зміст стосунків
Польща-Україна до великої міри визначається
динамікою стосунків у трикутнику Україна-Польща-ЄС.**

Слайд 3

Іншим обмежуючим фактором розбудови «стратегічного партнерства» Польщі з Україною у рамках східної політики була і залишається необхідність балансувати стосунки Польщі з пострадянськими державами з одного боку та з Російською Федерацією з іншого.

Єдиною життєздатною рамкою стратегічного партнерства відтак стала підтримка Польщею України на шляху до членства в ЄС та НАТО, яка описується традиційною формулою «Польща як адвокат України». Попри збереження цієї рамки в офіційній риторичі, її зміст останніми роками суттєво еволюціонував: пріоритет підтримки членства України в ЄС відійшов на другий план як довгостроковий, натомість посилюється наголос на стабілізації країн сусідства і підтримці їхнього демократичного розвитку.

Слайд 4

Зміщення пріоритетів від логіки членства до логіки стабілізації та підтримки демократичного розвитку створило своєрідну стратегічну пустку у стосунках України та Польщі, яка має своїм наслідком «двовекторність» поточних відносин, де гарячий конфлікт навколо історичних питань (ідентичнісний вимір) співіснує з активною практичною співпрацею (безпековий вимір).

Польща свідомо реконцептуалізувала значення та зміст історичної політики в міжнародних відносинах та, зокрема, політики примирення з Україною. Ключовим в міждержавному діалозі стає питання, чи нарощування історичних сварок матиме негативний вплив на динаміку практичної співпраці, а чи розширення засягу і глибини співпраці на всіх рівнях подолає негативний вплив історичного дискурсу на двосторонні відносини.

Слайд 5

Коротко про позицію сучасної польської влади щодо історичного виміру стосунків з Україною можна підсумувати наступним чином. На концептуальному рівні постулюється перехід від відносності й багатовимірності історичного знання до пошуку об'єктивної «правди», яку можна дізнатися і кодифікувати.

Така зафіксована в законодавчих актах «правда» полягає в тому, що на Волині у 1943 р. відбувся геноцид польського населення, за який відповідальна злочинна організація ОУН-УПА, відтак інші трактування чи нюансування вважаються релятивізацією жахливого злочину, і з 2018 р. подібне всередині Польщі вважається карним злочином. Максимально загострюючи риторику, деякі автори вживають термін «волинський неґаціонізм», проводячи прямі паралелі з Голокостом. Досвід історичного примирення з 1990-х рр., яке опиралося на політичні та громадські еліти, і ґрунтувалося на запозиченій з польсько-німецького примирення рамці «пробачасмо і просимо пробачення» відкинуто як такий що релятивізує історичну правду.

Слайд 6

Європейська політика. Пріоритети 2012- 2016 чітко стверджують, що політика розширення є одним з безумовних успіхів ЄС, а відтак ЄС повинен її продовжувати. «Підтримуючи прагнення щодо приєднання, перш за все України і Молдови, а також країн Західних Балкан, Південного Кавказу і Туреччини, Польща надасть їм допомогу в політичній та економічній трансформації». Підкреслена необхідність інтеграційної перспективи для країн Східного партнерства, а окремим завданням для польської зовнішньої політики визначено зміцнення впливу на реалізацію східної політики та майбутнє Європейської політики сусідства. Натомість у Стратегії 2017-2020 у розділі про ЄС нічого не говориться ні про Україну, ні про розширення як таке, не ставиться жодних пов'язаних з розширенням чи східною політикою завдань; а усі дотичні питання розглядаються у підрозділі «безпека».

Слайд 7

Безпека. Відповідно до Пріоритетів 2012-2016, Польща залишається речником розширення НАТО на держави, які прагнуть до членства і виконують відповідні критерії, а пов'язаним завданням визначено спільне з іншими партнерами творення політики безпеки ЄС і НАТО стосовно Росії та держав Східної Європи. Натомість об'ємний розділ «Безпека» у Стратегії 2017-2021 широкими мазками малює сумнівну геополітичну картину: «Польща розташована в невралгічному місці Європи на стику двох геополітичних тектонічних плит, Західної Європи, інституційним обличчям якої є НАТО та Європейський Союз, та Східної Європи, над якою до великої міри домінує Росія»

Глибокі реформи та модернізація, пов'язана з європейською моделлю розвитку, проголошуються єдиним способом довготривалої стабілізації простору колишнього СРСР, а основоположним завданням для Польщі стає формулювання амбітної пропозиції співпраці в рамках актуалізованого Східного партнерства.

Слайд 8

Висновки

Стосунки України та Польщі останніми роками розвиваються у ситуації певної двовекторності: гарячий конфлікт навколо історичних питань співіснує з активною двосторонньою співпрацею, в той час стратегічна рамка майбутнього двосторонніх відносин нечітка і розмита. Відкидання концепції Гедройця як такої, що не відповідає реаліям поточних відносин, наразі не принесло альтернативних бачень ні з української, ні з польської сторони.